

เล่ม
4

พลัน
ชะงัก

ปณิธาน

ปลาย
รัก
คือ

นิพนธ์ : สุภัตดา

พลิกชะตา ปริญญาจารย์หลานชื่ออิน เล่ม 4

เขียน	สี่สหาย
บรรณาธิการ	CherryPump
ไทโป	โยลันดา
วาดปก	นักวาดปลาตุ๊กฟู
ช่องทางติดต่อ	FB: OceanBooks

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และที่แก้ไขเพิ่มเติมทุกฉบับ ห้ามมิให้ผู้ใดทำการคัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลงเนื้อหาบางส่วนหรือทั้งหมด เพื่อผลิตเป็นรูปเล่มและ/หรือสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เพื่อการใด ๆ เว้นแต่ได้รับการอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น หากฝ่าฝืนจะดำเนินการทางกฎหมายให้ถึงที่สุด

คำโปรยหลัก

เมื่อต้องถูกตราหน้าว่าเป็นหมอมีเก้ แถมยังจบชีวิตลงด้วยลูกกระสุนของศัตรูอย่างอนาถ... 'หลานซื่ออิน' ไม่เคยคิดเลยว่าสวรรค์จะมอบโอกาสให้เธอกลับมามีชีวิตอีกครั้งในวัยสิบเก้าปี พร้อมพรสวรรค์ที่เคยหลับใหลได้ตื่นขึ้นมาอย่างสมบูรณ์

การกลับมาครั้งนี้... เพื่อไขปริศนาคำสาปที่ล่มสลายของตระกูล เพื่อล้างแค้นศัตรูคู่อาฆาต และเพื่อปกป้องสายเลือดที่เหลือรอด ทว่าโชคชะตากลับเล่นตลก ส่งวิญญาณหนุ่มปริศนาผู้มองดูก็รู้ว่าไม่ธรรมดา มาผูกพันไว้ข้างกาย นำพาเธอไปสู่ปริศนาที่ยิ่งใหญ่และอันตรายเกินกว่าจะจินตนาการได้

ภายใต้อันตรายรอบด้านและเงาของศัตรูที่มองไม่เห็น เธอจะสามารถพลิกชะตาและปกป้องทุกสิ่งได้หรือไม่ หรือว่ามันจะจบลงด้วยความตายเช่นเดิม?

เรื่องย่อ เล่ม 4

การเดินทางสู่เมือง H เพื่อถอนคำสาป 'ครึ่งชีวิต' ของตระกูลไปเริ่มต้นขึ้น! 'หลานซื่ออิน' ต้องจับทุกกลยุทธ์เพื่อรับมือกับวิญญานบรรพบุรุษผู้บ้าคลั่ง โดยมีชีวิตของ 'ไปเซวียน' และเหล่าเด็กน้อยเป็นเดิมพัน พิธีกรรมสุดพิสดารครั้งนี้จะช่วยปลดปล่อยพวกเขาได้หรือไม่ หรือจะกลายเป็นชนวนเหตุที่นำไปสู่หายนะครั้งใหม่กันแน่?

เมื่อวิกฤตซ้ำซ้อนถาโถม วิญญานของ 'ลู่เสียน' กลับหลุดออกจากร่างข้างสอง! นำไปสู่ความใกล้ชิดในรูปแบบใหม่ เมื่อท่านประธานมาดขริมต้องกลายร่างเป็น 'นกน้อย' ในกำมือ แคมยังพลิกบทบาทมาเป็น 'ตีวเตอร์สุดโหด' เคี้ยวเช้ญเธอสู่วัฒนมหาวิทยาลัย ความรักเริ่มผลิบานท่ามกลางอันตราย เมื่อเขาประกาศก้องว่า "เธอเป็นของฉัน" ทั้งในความฝันและความจริง

แต่ภารกิจปราบมารยังคงไล่ล่าไม่หยุดหย่อน ในรายการวาไรตี้ 'ล่าท้ารัตติกาล' ณ 'สุสานผีเจ้าสาว' ดินแดนอาถรรพ์ที่เต็มไปด้วย

ด้วยแรงอาฆาตของหญิงสาวในชุดวิวาทสีเลือด เบื้องหลังความ
สยองขวัญคือพิธีกรรม 'บูชาญ์ซ็อนบูชาญ์' ของตระกูลฮุนที่รอ
วันปะทุ และครั้งนี้ ชีวิตของผู้เข้าร่วมรายการทุกคนกำลังแขวน
อยู่บนเส้นด้าย

พร้อมกับความวุ่นวายครั้งใหม่ เมื่อ 'หลานจื่อฮาว' ดันปาก
ไวไปทักสาวสวยปริศนาว่าเป็นเนื้อคู่ โดยไม่รู้เลยว่าเธอคือ 'ลู๋เหยา
เหยา' พี่สาวของท่านเทพที่ใครก็ห้ามแตะะ บทสรุปของการถอนคำ
สาปจะเป็นเช่นไร? หลานซื่ออินจะเอาตัวรอดจากทั้งผีและการ
สอບได้หรือไม่? ร่วมลุ้นระทึกและฟินจิกหมอนไปพร้อมกันใน
"พลิกชะตา ปรมาจารย์หลานซื่ออิน เล่ม 4"!

ทักทายคุณรีด

สวัสดีค่า คุณรีดที่น่ารักทุกคน คุณไรท์เองนะคะ!

กลับมาพบกันอีกครั้งในเล่ม 4 ที่บอกได้คำเดียวว่า ครบรส ทั้งลุ้นระทึก ทั้งฟินจิกหมอน และฮากระจายไม่แพ้เล่มไหนเลยคะ

หลังจากที่คิดว่าจะจบปัญหาได้... ที่ไหนได้! คุณชาย 'ลู' เสียน' ของเราดันวิญญูณหลุดอีกรอบซะงั้น! แต่คราวนี้มาในมาดใหม่ เป็น 'เจ้านกน้อย' สุดคิวท์ที่ทำให้เอาใจละลาย แถมยังพ่วงตำแหน่ง 'ตัวเตอรส์สุดโหด' ที่จะมาเคี้ยวเชี่ยน้องซ้ออินข้ามหาลัยด้วยคะ บอกเลยว่าบทเรียนฉบับท่านประธานเนีย ทำเอาคนเขียนเขินจนตัวบิดไปหมดแล้วว

ส่วนพาร์ทปราบผีก็เด็ดไม่แพ้กันคะ กับการกลับมาของรายการเรียลลิตี้ ที่จะพาไปบุก 'สุสานผีเจ้าสาว' งานนี้หลอนของจริง แซ่บของจริง เตรียมยาต้มไว้ข้างตัวได้เลยคะ

และที่ขาดไม่ได้คือความฮาของ 'พีจ้อหาว' ที่เล่มนี้ปากพาช่วย (หรือพารัก?) ดันไปทักสาวสวยปริศนาว่าเป็นเนื้อคู่ หารู้ไม่ว่านั่นคือ 'ลูเหยาเหยา' พี่สาวของท่านเทพ งานนี้จะรอดหรือจะร่วง ต้องไปติดตามกันคะ

ฝากติดตามและเป็นกำลังใจให้น้องช็อนอินกับคุณชายคู่
และชาวแก๊งของเราในเล่ม 4 ด้วยนะคะ รับรองว่าเล่มนี้ทั้งเข้มข้น
ทั้งร้อนแรงกว่าเดิมแน่นอนค่ะ อ่านแล้วคอมเมนต์พูดคุยกันได้จ้า
คุณไรท์รออ่านอยู่เสมอเลยค่าา

อ่านให้สนุกจ้า
สี่สหาย

ตอนที่ 81. เรื่องราวของตระกูลไป๋

ตระกูลไป๋ในยุคก่อนกาลอวสานมี 'ไป๋ซือต้า' เป็นผู้นำตระกูล คราวเมื่อหายนะครั้งใหญ่เหยียบย่างมาถึงเขาก็พยายามหาวิธีปกป้องชีวิตคนในตระกูลอย่างสุดความสามารถ

แต่สุดท้ายความพยายามทั้งหลายก็ไม่เป็นผล สมาชิกหลายชีวิตในตระกูลไป๋ค่อย ๆ ล้มตายหายจากเช่นเดียวกับลืบทตระกูลใหญ่อื่น ๆ กระทั่งไป๋ซือต้าเกิดความรักตัวกลัวตายขึ้นมา

จะให้เขาเสียสละตัวเองเพื่อรักษาชีวิตทายาทคนสำคัญอย่างเช่นตระกูลหลาน

เขาทำไม่ได้...

จะให้เขานั่งรอความตายเฉย ๆ เหมือนตระกูลอื่น

เขาก็ทำไม่ได้....

สุดท้ายเลยเกิดความคิดวิปริตอย่างหนึ่งขึ้นมา

ในตระกูลนี้คนที่ฝีมือที่สุดก็คือเขา ลูกหลานคนไหนแม้จะมีพรสวรรค์เพียงไรก็ต้องใช้เวลาในการฝึกฝน ซึ่งในสถานการณ์ที่ทุกคนตายเป็นใบไม้ร่วงแบบนี้ คงไม่เหลือให้ใครมาฝึกฝนตัวเองเพิ่มอีกแล้ว

หากจะเอาชนะพวกคนร้ายหลังมานี้ได้ ก็จำเป็นต้องมีเขาอยู่ด้วยเท่านั้น... ดังนั้นชีวิตของคนที่จะตายอยู่แล้ว ให้แบ่งมารักษาชีวิตไปซื้อตัวคนนี้ เพื่อให้เขาไปเป็นตัวแทนล้างแค้นให้ทุกคนก็สมควรแล้ว เพราะแบบนั้นจึงเกิดสิ่งที่เรียกว่า

คำสาปครึ่งชีวิต...

นั่นคือชื่อของสิ่งที่ดีที่ผู้นำตระกูลไปสร้างขึ้นมา

ไปซื้อตัววิปลาสาไปแล้วด้วยความวิตกกังวลจนเสียดสี เขาได้ร้ายคำสาปใส่คนทั้งตระกูลตัวเองที่เหลืออยู่ไม่มาก ไม่เว้นแม้แต่เด็กทารกในท้องและลูกหลานที่จะถือกำเนิดในอนาคต ขอเพียงมีสายเลือดตระกูลไปไหลเวียนในตัว อายุขัยครึ่งหนึ่งจะถูกส่งมาต่อชีวิตให้เขาทันที

กล่าวว่าไม่ต้องรอให้อาเพศตระกูลฮุนทำงาน คำสาปนี้ก็ได้คร่าชีวิตของคนตระกูลไปไปอีกมากกว่าครึ่ง

ข้อดีของสิ่งนี้มีเพียงอย่างเดียว คือทายาทตระกูลไปที่จะถือกำเนิดหลังจากนี้จะรอดพ้นจากอาคมคร่าชีวิตของตระกูลฮุน แต่นั่นก็หมายถึงพวกเขาจะเกิดมาอายุสั้นกันทุกคน

เวลานั้นไปซื้อตัวไม่ต่างจากผู้เป็นอมตะ อายุขัยยืนยาวพลังวิญญูณกล้าแกร่ง เขามั่นใจในตัวเองมากพอที่จะไล่จับหาง

ของพวกตระกูลฮุนตามลำพัง

สุดท้ายเขาได้ปะทะกับพวกมันจริง ๆ

ไม่มีใครรู้ว่าการต่อสู้ครั้งนั้นเกิดขึ้นที่ไหน ไปซื้อตาไปต่อสู้กับใคร และเหตุการณ์เป็นยังไงบ้าง แต่หลังจากที่เขากลับมา ก็ดูราวกับอายุขัยถูกเร่งรัดให้ล่วงเลยไปอีกหลายสิบปี ร่างกายซูบโทรมผอมแห้งเหลือเพียงหนังเหี่ยวยุ่นหุ้มกระดูก เส้นผมร่วงโรยเหลือเป็นหย่อมบาง ๆ หมดสิ้นสภาพเหมือนกับวิญญาณที่เพิ่งหลุดออกจากขุมนรก

พอตรวจสอบดูถึงได้รู้ว่าเขาถูกตระกูลฮุนเล่นงานมาจนพลังชีวิตและอายุขัยที่แย่งไปจากลูกหลานหายเกลี้ยง แถมยังถูกประทับคำสาปถึงตายตีตมาด้วยอีก นั่นทำให้ทุกคนในตระกูลไปรับรู้แล้วว่า ศัตรูในคราวนี้ไม่ใช่อะไรที่สามารถเอาชนะได้

พวกมันกลายเป็นตัวตนที่เหนือสามัญสำนึก...

มีหน้าซ้ำเรื่องราวยิ่งเลวร้ายเข้าไปใหญ่ เมื่อไปซื้อตาไม่อาจยอมรับความพ่ายแพ้ เขาอาศัยจังหวะที่หลานชายฝาแฝดผู้มีพลังวิญญาณสูงส่งมาเยี่ยมเขาที่เหลือเพียงลมหายใจสุดท้าย ถ่ายเทคำสาปถึงตายออกจากร่างตัวเอง

ไปสิงและไปเซวียน ในวัยเก้าขวบเป็นเหยื่อของผู้นำตระกูล

วิปลาส เด็กน้อยทั้งสองพยายามดิ้นหนีเอาชีวิตรอด สุดท้ายไปเซเวียนผู้เป็นน้องชายก็เสียสละตัวเองให้พี่ชายหนีออกไปเรียกพ่อมาช่วยได้

แต่สายเกินไปแล้ว ไปเซเวียนถูกคำสาปถึงตายพลังชีวิตที่เหลือเพียงครึ่งเดียวหดหายไปทีละนิด ไม่อาจอยู่ฟื้นสามวันได้ ทำเอาผู้เป็นพ่อของเด็ก ๆ เจ็บแค้นระคนเสียใจที่ไม่อาจปกป้องลูกตัวเองได้ มิหนำซ้ำเขายังเป็นคนพาลูกน้อยมาเผชิญหายนะนี้กับมือ

แต่จะให้ไปฆ่าแกงคนที่ลงมือทำร้ายลูกชายของเขา... นั่นก็เป็นพ่อผู้บังเกิดเกล้า อีกอย่างชายชราก็มีชีวิตอยู่ต่อได้แค่วันเดียวก็สิ้นลมไปอย่างตายตาไม่หลับ

“เอาชีวิตผมให้น้องเถอะพ่อ”

นั่นคือคำที่ไปสิงเดินมาพูดกับพ่อตัวเองหลังทนมองน้องชายตายไปต่อหน้าไม่ไหว

“ไปสิง...” ผู้เป็นพ่อดวงตาแดงก่ำ ริมฝีปากซีดเซียว หัวใจของเขาเจ็บปวดราวถูกกรีดซ้ำแหละ คิดเพียงแต่ว่าตัวเองนั้นไร้ความสามารถและไม่มีหน้าไปพบภรรยาที่ล่วงลับไปก่อนแล้ว

“ผมรู้ว่าพ่อกำลังหาวิธีเอาชีวิตที่เหลือให้น้องอยู่ใช่ไหมครับ

... แต่เวลาชีวิตพ่อไม่พอ ฉันใช้ชีวิตของผมเถอะ”

ใช่... เขากำลังจะใช้คำสาปขโมยชีวิตกับตัวเองให้ลูกชายคนเล็ก แต่อายุขัยที่เหลือของเขาไม่เพียงพอที่จะแลกเปลี่ยน อย่างมากตัวเขาก็อยู่ต่อได้อีกแค่ไม่กี่วันเท่านั้น ทั้งการโจมตีของตระกูลฮุนและคำสาปครึ่งชีวิต... แค่นั้นมาได้ถึงตอนนี้ก็นับว่าปาฏิหาริย์แล้ว

“ไปสิง ไม่... พ่อเสียสละลูกไม่ได้” น้ำตาของผู้เป็นพ่อไหลอาบแก้ม

“พ่อ... ให้น้องอยู่ต่อเถอะ อายุขัยของผมอย่าให้มันหายไปเสียเปล่าเลย” เด็กชายไม่พูดเปล่ายังยกชายเสื้อขึ้นให้เขาเห็นบางอย่างที่สีข้าง

รอยจ้ำสีดำปื้นใหญ่แผ่ขยายกว้าง เส้นเลือดสีม่วงดำแผ่ตามผิวบางออกมาตั้งกิ่งก้านของต้นไม้ผี ผิวนี้อบริเวณนั้นไม่ต่างจากกำลังถูกปีศาจร้ายกัดกินอย่างน่าตกตะลึง

“นี่! สิง... สิงเออร์!” เสียงหวีดร้องเสียขวัญของคนเป็นพ่อดังลั่น ทรวดตัวคุกเข่ากอดลูกชายตัวน้อยอย่างเจ็บปวดใจ

นี่เป็นรอยตราแห่งความตาย ซึ่งเป็นวิธีนอกรีตที่ผูกชีวิตตัวเองไว้กับอีกคน หากตัวเองตายตกย่อมต้องเอาชีวิตอีกคนไป

ตามโดยไม่สนอายุชัย ไม่สนวิธีการ

เห็นชัดว่าไปซื้อตำมีความโกรธชุมในใจเพียงใดเมื่อสองพี่น้องขัดขืนการมอบชีวิตเพื่อแลกให้เขารอด ถึงขั้นมอบคำสาปถึงตายให้เด็กคนหนึ่งและมอบรอยตรานี้ออกมาให้เด็กอีกคนหนึ่ง ชายชราคนนี้อย่างอำมหิตเกินคนเสียจริง ลงมือได้แม้กระทั่งหลานในสายเลือดของตนเอง

สุดท้ายเพราะไปสิงเองไม่อาจมีชีวิตรอดไปได้แล้ว ผู้เป็นพ่อก็ได้แต่ใช้คำสาปขโมยชีวิตกับลูกชายคนโตให้ลูกชายคนเล็ก เขาอยู่ส่งไปสิงจนถึงวินาทีสุดท้ายของลมหายใจ ด้วยหัวใจที่แหลกสลาย

เมื่อไปเซวียนลืมนตาตื่นขึ้นมาอีกครั้ง เขาก็ได้รับรู้เรื่องราวทั้งหมด โดยเฉพาะพี่ชายฝาแฝดที่ได้เสียสละครั้งยิ่งใหญ่เพื่อยื้อชีวิตตนผู้เป็นน้องชาย อีกคนทิ้งไว้เพียงชีวิต พลังวิญญาณ พลังบุญกุศลและสัตว์วิญญาณไว้ในตัวเขา

นั่นจึงเป็นที่มาของสัตว์วิญญาณสองตัวของเขา

...

“หลังจากนั้นไม่กี่วัน พ่อผมก็สิ้นอายุชัยตามพี่ชาย...คนในตระกูลแทบไม่เหลือ ตอนนี้ก็เหลือแค่ผมกับน้อง ๆ อีกสี่คน

เท่านั้นครับ”

หลานชื่ออินดวงตาเหม่อลอยไร้ซึ่งประกายชีวิตราวกับจม
ดิ่งไปกับเรื่องเล่านั้น ปลายหางตาแดงเรื่อ หัวใจเจ็บปวดรวดร้าวที่
ต้องได้ฟังว่าเหล่าเด็กน้อยต้องได้รับความ อยุติธรรมแค่ไหน
นัยน์ตาสีทองพยายามค่าคั้นหันมองชายหนุ่มที่เติบโตมาอย่างดี
ข้าง ๆ แล้วให้ทอดถอนใจ

“น้อง ๆ ของนายอายุก็ขบขันงั้นหรือ”

“สิบขวบ เจ็ดขวบ และห้าขวบอีกสองคนครับ... พวกเขา
เป็นเด็กที่ญาติ ๆ สายรองเหลือทิ้งไว้ ตอนนีพ่อดีก็แม่เด็กก็ไม่เหลือ
แล้ว ผมจึงซ่อนตัวพวกเขาอยู่ที่เมือง H”

“ซ่อนตัว?”

“ครับ ฮุนเจีย... คือชื่อของคนที่ได้รับผิดชอบเรื่องจัดการ
ตระกูลไป มันรู้ว่าพวกเรามีคนที่ยังรอด จึงไล่ตามพวกเราไม่หยุด
ผมคนเดียวปกป้องน้อง ๆ ทั้งสี่คนเองไม่ได้ จึงได้แต่ซ่อนพวกเขา
ไว้บนเขา ใช้ชีวิตสันโดษที่นั่น”

หลานชื่ออินนั่งคิด สองมือกำแน่น คงเป็นเหมือนที่ตระกูล
หลานของพวกเขาจะถูกฮุนอู่ชิงตามไล่กวาดล้างสินะ

“ผมแค่อยากขอร้องให้ชื่ออินช่วยกำจัดคำสาปครึ่งชีวิต

ของน้อง ๆ ให้เท่านี้เองครับ ผมเองหาวิธีมานานแล้วแต่ไม่สำเร็จ
แต่ถ้าเป็นชืออิน... ผมเชื่อว่าต้องทำได้แน่”

หมอผีสาวเงยหน้าขึ้นมองคนตรงหน้า ความเชื่อมั่นหนัก
แน่นในดวงตาของเขาฉายชัดออกมาจากดวงตาที่จ้องมองมา ก่อน
ริมฝีปากบางจะเผยรอยยิ้มอันงดงามตรึงใจ

“ฉันจะช่วยพวกคุณให้ได้ค่ะ จะต้องช่วยให้พวกคุณทุกคน
ได้กลับมาใช้ชีวิตที่ควรจะได้ใช้อย่างดีแน่นอน”

ไม่ใช่แค่เด็ก ๆ แต่รวมถึงไปเซเวียด้วย

คนที่พวกตระกูลขุนต้อการชีวิต... เธอก็จะช่วยให้พวกเขา
มีชีวิตที่ดีให้ได้

ตอนที่ 82. โครมคราม!

หลังจากหลานซื้ออินรับปากจะไปเมือง H ในวันพรุ่งนี้ ไปเซเวียมนักดีใจถึงขั้นยิ้มไม่หุบ ในตอนที่ลู่อื่นเห็นทั้งสองคนเดินเคียงข้างกันกลับมา ในใจก็เกิดความรู้สึกว่าอย่างหนึ่งที่ยากจะแยกสองคนนี้ออกจากกันทันที

“ซื้ออิน” ประธานหนุ่มส่งเสียงเรียกทันทีที่ร่างบางเดินเข้ามาใกล้

“เกิดอะไรขึ้น!?”

หมอผีสาวตกใจเมื่อเห็นว่ารอบตัวของเขาเต็มไปด้วยแก้ว ถ่านสีดำ ยันต์กระดาศสีเหลืองปึกใหญ่ก็เหลือเฟือไม่กี่ใบ

“ยันต์มันเผาเร็ว” เสียงหนุ่มอธิบายง่าย ๆ ใบหน้าหล่อเหลานั้นเรียบเฉยราวกับกำลังพูดถึงเรื่องดินฟ้าอากาศ

พูดแล้วก็แสดงให้เห็นด้วยการแปะกระดาศใบหนึ่งลงกับตัวเพียงห้าวินาทีมันก็เผาไหม้เหลือเฟือเพียงผงขี้เถ้าร่วงลงพื้น หลานซื้ออินเห็นแล้วก็เหยียดยิ้มมุมปาก

“ดูท่าฝั่งนั้นจะร้อนใจอยู่นะ ถึงขนาดทุ่มเทสิ้นเปลืองใช้เศษพิชที่หลงเหลืออยู่เป็นทางผ่านแบบนี้”

เรียกได้ว่าสิ้นเปลืองทรัพยากรมากแต่ได้ผลน้อยชัด ๆ

“ไปกันเถอะ ฉันจะทำเกราะป้องกันใหม่ให้เอง” เธอเอ่ยชวนเจ้าตัวไปยั้งชั้นสอง เพราะอุปกรณ์ทุกอย่างอยู่ในห้องบำเพ็ญส่วนตัวของเธอ

ลู่เสียนรีบหมุนตัวเดินตามร่างบางทันที แม้สีหน้าจะไม่เปลี่ยนแปลง แต่ดวงตาคู่นั้นกลับกะพริบวิบวาวดุจมีดวงดาวนับล้านข้างใน บ่งบอกว่าเขาอารมณ์ดีแค่ไหนที่จะได้ใช้เวลากับเธอ หลานซื่ออินเห็นดวงตาคู่นั้นแล้วเกิดภาพทับซ้อนกับภาพสมัยเด็กของเขาที่เคยพบในฝัน

เด็กน้อยคนนั้นก็มองเธอด้วยสายตาเหมือนลูกหมาแบบนี้ ไม่มีผิด...

“ให้ผมไปช่วยมั๊ยครับ” คำเสนอตัวจากปรมาจารย์หนุ่ม ทำให้แสงในดวงตานั้นแทบจะดับวูบลงทันที

“ไม่เป็นไร วันนี้นายเป็นแขก เชิญตามสบายเลย เรื่องนี้ฉันจัดการได้”

“ขอบคุณสำหรับความหวังดีนะคะ” ประธานลุ่มกี้ยิ้มมุมปากเอ่ยอย่างสุภาพ นับว่าอารมณ์ที่ขุ่นมัวของเขาตั้งแต่มารั้งซ้ากว่าไอ้หมอนี่ดีขึ้นได้แล้วในที่สุด

ไปเซเวียร์นได้แต่มองส่งสองคนขึ้นไปชั้นสองแล้วหมุนตัวไปหาเครื่องดื่มมานั่งจิบ ไม่รู้ว่าในใจกำลังคิดเรื่องอะไรอยู่กันแน่ พลันได้ยินเสียงโครมครามแว่วมาจากห้องครัว

หลานจื่อหาว่าที่กำลังถือไมค์ร้องเพลงประกาศออกเครื่องเสียงทันทีเพราะเดาเรื่องได้

“ใครว่างช่วยเข้าไปดูเจี๊ยะเจี๊ยะของบ้านผมหน่อยครับ ทางที่ดีฝากพาตัวออกมาให้ห่างจากครัวก่อนของจะพังมากกว่านี้ด้วยครับ” พูดจบคนเป็นพี่ชายก็หันไปกอดคอกับผู้เฒ่าจู่เจิ้งให้ร้องเพลงลูกทุ่งยุคเก่าต่ออย่างเข้าถึงจิตวิญญาณศิลปิน

ถึงเฟิงที่ยืนอยู่ใกล้ประตูห้องครั่วมากที่สุดเหลียวมองไปรอบ ๆ ก็เห็นว่าทุกคนกำลังยุ่งอยู่ในกิจกรรมของตัวเอง น้องสาวและคุณหนูจู่กำลังขอถ่ายรูปรูปกับปรมาจารย์ไปด้วยท่าทางต่าง ๆ ครอบครัวยังเขาก็กำลังตั้งวงเล่นไพ่นกกระจอกกับตระกูลจู่ คีกลองตระกูลเป็นไปอย่างจริงจังอย่างยิ่ง

พอดูแล้วพบว่าเหลือแต่ตัวเอง จึงเดินเข้าไปดูสถานการณ์ในครัว ก็เห็นกะละมัง ถาด และเครื่องครัวหลายชิ้นนอนกระจายอยู่บนพื้น โดยมีคนตัวเล็กยืนแข็งที่อยู่อยุ่ด้วยความตกใจ เธอก็คือหลานเจี๊ยะนั่นเอง

“มีอะไรให้ช่วยมั้ยครับ?”

“เอ่อ... ไม่เป็นไรค่ะ ฉันเปลอทําของตกเฉย ๆ เก็บเองได้
ค่ะ” หญิงสาวยิ้มตอบด้วยรอยยิ้มเจื่อน ก่อนจะก้มลงเก็บถาดและ
กะละมังหลายใบบนพื้นขึ้นมาอย่างระมัดระวัง

ถือว่าหลานซื้ออินและหลานจื่อหาวคิดรอบคอบที่ซื้อ
เครื่องครัวส่วนใหญ่มาเป็นสแตนเลสและพลาสติก ถ้าเป็นแก้วหรือ
เซรามิกคงพังพินาศกว่านี้แน่

ในใจหลานเจียวบ่นความโชคร้ายซุ่มซํามของตัวเองไปไม่รู้ก็
รอบ ดวงตากลมโตดูจางคุณั้นเหลือบมองคนที่เดินเข้ามา
เล็กน้อย นี่เป็นครั้งที่สองแล้วที่เธอขยหน้าต่อหน้าแขกคนนี้

ถึงเพียงเองก็ไม่ได้ยื่นมองเฉย ถึงเธอจะปฏิเสธความ
ช่วยเหลือ เขาก็ยังเดินเข้าไปช่วยเก็บของอยู่ดี

“เมื่อกี้ขอบคุณอีกทีที่ช่วยรับฉันไว้ทันนะคะ ไม่อย่างนั้นรูป
ปั้นเทพได้พังเป็นชิ้น ๆ แน่” หลานเจียวพูดอีกครั้งด้วยรอยยิ้ม
เหย

คุณหมอมองเธอแล้วยิ้มเอ็นดู “ไม่เป็นไรก็ดีแล้วครับ คราว
หลังระวังหน่อยก็ดีนะ อันที่จริงของนะไม่สำคัญเท่าคนหรอก
ครับ”

“แหะ ๆ คือว่า.... ฉันค่อนข้างโชคไม่ดีเท่าไรนะคะ แต่นี่ก็ดีขึ้นมากแล้วนะคะ เมื่อก่อนรุ่นวายวินาศสันตะโรกว่านี้เยอะ”

เห็นหญิงสาวแซวตัวเองแล้วถึงเฟิงก็อดยิ้มขำไม่ได้ แม้จะนึกไม่ออกว่ารุ่นวายวินาศสันตะโรกว่านี้มีมันระดับไหนก็เถอะ

ตอนนั้นเองที่เขาหันไปเห็นจิ้งหะที่หลานเจียวกำลังก้มลงเก็บของแล้วกำลังจะลุกขึ้นพอดี บนหัวเธอเป็นประตูดูเก็บของที่เปิดทิ้งไว้ ถ้าปล่อยไปแบบนี้ก็รีษะน้อย ๆ นั้นคงได้กระแทกเข้ากับเหลี่ยมจนได้เลือดแน่

เขาจึงยื่นมือไปดึงตัวเธอให้พ้นรัศมีขอบประตูดันที่ อนิจจา ร่วงบางเฟิงจะลุกขึ้นไม่เต็มความสูง จึงทรงตัวไม่ดีนัก แทนที่จะหลบได้อย่างราบรื่น กลับเผลอเหยียบเข้ากับตะเกียบกลมด้ามหนึ่ง จนเอียงล้มเข้าหาคนดึงทั้งตัว

คนสองคนจึงล้มลงกับพื้นไปด้วยกัน เกิดเสียงโครมครามอีกหน

หลานเจียวรู้สึกเหมือนตัวเองถูกจับหมุนพลิกฟ้าพลิกดินไปรอบหนึ่ง ก่อนจะล้มลงบนบางอย่างที่แน่น ๆ แต่ไม่แข็งเหมือนพื้นเสียงหนักที่บ๊วเข้าหูเธอ ครั้นทุกอย่างหยุดนิ่งและลืมตาขึ้นมองก็เห็นใบหน้าชาวผ่องคมคายอยู่ตรงหน้า

ปลายจมุกพวกเขาทั้งสองแตะเข้าด้วยกัน ใกล้ชิดเสียจนได้
กลิ่นลมหายใจของกันและกัน ทั้งชายหนุ่มและหญิงสาวกำลังอยู่
ในสภาวะตกใจจึงนิ่งงันไป ไม่ทันได้รับลูกขยับตัวก็มีสองเสียงดัง
ขึ้นจากหน้าประตู

“เจ้านาย!! หลานเจียวนอนทับผู้ชายยย” นั่นเสียงเจ้าเต่า
น้อยที่ลอยมาดูความครึ้นเครง

“พ่อ! แม่! พี่ชายเสียบริสุทธิ์แล้ว!!” นั่นเสียงถึงมีมีน้องสาว
สุดที่รักของชายหนุ่มเอง

เสียงตะโกนบอกข่าวด้วยประโยคน่าหวาดหวั่นนั้นทำให้
สองหนุ่มสาวหน้าซีดเผือด รีบประคองกันลุกขึ้นทันทีก่อนจะวิ่ง
ออกไปแก้ข่าวพร้อมกัน

“ชี่วชี่ว! อย่าพูดมั่วซั่วนะ!” หลานเจียวรีบร้องบอก

“ถึงมีมี!!”

หลานจื่อหาวที่ถือไม้ค้อยู่หู่ฝั่ง พลันเปลือยพุดออกมาอย่าง
ไม่ยั้งคิด

“อะไรนะ! เสียตัวในห้องคร้วกันแล้วเหรอ... เหรอ... เหรอ
...” เสียงสะท้อนของเครื่องเสียงก้องกังวานดังทะลุทุกกำแพง

ครรวนี้กลุ่มเล่นไพ่จนกระจอกตาโตอ้าปากค้างกันแล้ว...

หลานซื้ออินที่กำลังครอบเกราะป้องกันใหม่ให้ลู่อีเซียนข้างบน
ถึงกับมือกระตุกเกือบจะวาดยันต์ผิดเส้นเลยทีเดียวนะ

หลานเจียวและถึงเฟิงแทบอยากจะเข้าไปทูปไอ้คนปากพา
ช่วยด้วยใจพร้อมเพรียง

พูดอะไรที่มันดี ๆ หน่อยได้ไหม! เวลาแค่นี้จะไปทำอะไร
กันเล่า!

เอ่อ... แต่ไม่ได้หมายความว่าต้องการทำอะไรแบบนั้นหรอก
นะ...

กว่าความเข้าใจผิดวุ่นวายจะถูกแก้ไข ถึงเฟิงและหลาน
เจียวก็ต้องเล่าเรื่องอุบัติเหตุเข้าไปหลายรอบ พอทุกคนเห็นว่าไม่มี
เรื่องน่าตื่นเต้นแล้วจึงแยกย้ายกันเหมือนเดิม

หมอหนุ่มและผู้ช่วยปรมาจารย์ฝึกหัดสาวจึงหนีมานั่งพัก
ด้วยกันที่ด้านนอกชานบ้าน

“เฮ้อ / เฮ้อ” เสียงถอนหายใจยาวพร้อมกันดังขึ้น พวกเขา
หันมองหน้ากันพร้อมยิ้มขำน้อย ๆ

“ขอโทษด้วยนะคะ ที่ทำให้เจอเรื่องวุ่นวาย”

“ไม่ใช่เรื่องต้องขอโทษหรอกครับ น้องสาวผมกับเต่าน้อย
ต่างหากที่แสบที่สุด”

“ที่นาดีที่สุดก็ต้องพี่ชายฉันแล้วละค่ะ”

สองคนที่เห็นพ้องต้องกันหัวเราะขำกับเรื่องวุ่นวายที่มาไวไปไวเหมือนพายุเมื่อครู่

“ยังไม่ได้แนะนำตัวดี ๆ เลยสินะครับ... ผมถึงเพิ่งนะครับ ยินดีที่ได้รู้จัก”

“ฉันหลานเจียวค่ะ ยินดีที่ได้รู้จัก”

ท่ามกลางงานเลี้ยงขึ้นบ้านใหม่ที่วุ่นวายนี้ ได้ก่อเกิดทั้งนัดหมายสำคัญ การปกป้อง และสายสัมพันธ์ใหม่ ๆ หลายสาย ผู้คนจากทั่วสารทิศมารวมตัวกันภายใต้หลังคาเดียว เสียงหัวเราะ เสียงดนตรี และกลิ่นอาหารอบอวลไปทั่วจนยากจะลืมเลือน ต่อให้วันเวลาจะผ่านไปอีกเนิ่นนาน ใครหลายคนก็ยังหววนคิดถึงงานเลี้ยงที่เต็มไปด้วยสีสันนี้อยู่ไม่เคยลืม

ตอนที่ 83. เชื่อใจได้เลย!

“พี่ชาย... พี่ไหวแน่นอนนะ”

เสียงสั้น ๆ ของหลานเจียวถามขึ้น มือก็จับเข็มขัดนิรภัยแน่น สองเท้าจิกพ่นรถ เอนหลังติดพนักพิงข้างคนขับจนแทบฝังตัวลงไป

“พี่มีใบขับขี่!” หลานจื่อหาวเถียงกลับ มือกระชับพวงมาลัยรถแน่นกว่าเดิม

“มีใบขับขี่ อาจจะได้ไม่ได้แปลว่าขับรถปลอดภัยนะรู้ยัง” หลานซื่ออินที่นั่งเกร็งอยู่เบาะหลังพูดขึ้นลอย ๆ

“หรือให้ผมขับให้มั้ยครับ” แยกที่นั่งรถมาด้วยอีกคนเสนอตัว เรียกสายตาคนในรถให้เหลือบมองพิจารณา “ผมเคยขับรถส่งของในหมู่บ้านอยู่บ้าง”

หลานเจียวแทบอยากจะตอบตกลงในวินาทีนั้นแล้ว ถ้าไม่ได้ยินประโยคต่อมา

“แต่ผมยังไม่ได้ไปสอบใบขับขี่” ไปเซเวียนหลุบตาต่ำ นึกเสียใจที่แค่คิดว่าสนามสอบใบขับขี่อยู่ไกลเลยไม่ไปทำสักที คิดว่าตัวเองไม่มีรถคงไม่ได้ใช่ง่าย ๆ

ถึงตอนนี้ ต้องมานั่งกุมขมับลุ้นความปลอดภัยของตัวเอง อยู่แบบนี้แล้ว...

“เราต้องไม่ทำผิดกฎหมาย! ทุกคนไม่ต้องห่วง เชื่อใจฉันได้ ฉันขับได้จริง ๆ ใบขับขี่เป็นพยาน!”

แสงแดดที่สะท้อนผ่านกระจกรถเข้ามาส่องกระทบบัตร อนุญาตขับขี่ที่ใส่กรอบอย่างดีแปะในกระจกบานหน้ารถ ใบหน้า ของหลานจื่อหาวส่งยิ้มยิงฟันหน้าเห็นชัดเรียงสิบสองซี่ช่างทำให้ คนไม่อยากไว้ใจให้เขาขับรถเลยจริง ๆ

โดยเฉพาะวีรกรรมที่สับเกียร์ถอยหลังเหยียบคันเร่ง แทนที่จะเคลื่อนตัวออกจากรั้วบ้านแต่กลับถอยเฉี่ยวเสาบ้านประเดิมการ ออกถนนครั้งแรกเมื่อเช้านี้ของเขา ได้ทำลายความเชื่อใจของทุกคนหมดสิ้นแล้ว ยังไม่รวมกับลีลาการขับชนิดหลบอันตรายเส้นยา แดงผ่าแปด เหยียบคันเร่งแทบไม่แตะเบรกแบบนี้ ต่อให้หัวใจ แข็งแรงแค่ไหนก็ช็อกตายได้จริง ๆ

หลานซื่ออิน หลานเจียวและไปเซวียนที่เป็นผู้โดยสารแทบ อยากร้อนเวลากลับไปขอใช้บริการรถตู้บ้านตระกูลจื่ออาสาไปส่ง พวกเขาที่เมือง H เหลือเกิน ไม่รู้ว่าตอนนั้นเชื่อในคำบอกว่าจะขับ รถใหม่ไปเองของหลานจื่อหาวได้ยังไง

“เธอไวใจเจ้านี้จริง ๆ เหมอ?”

นั่นคือคำที่ลู่เสียนถามหลานซื่ออินหลังรู้ว่าพวกเธอจะไปเมือง H โดยมีหลานจื่อหาวเป็นสารถึ ตอนนั้นเธอตอบว่าไงนะ...

“เขาคูมันใจมาก ฉันว่าเรื่องนี้ไวใจเขาได้”

ประธานลู่จิงได้แต่บอกว่ถ้าเกิดเรื่องอะไรให้โทรหาเขา เขาจะหารถมารับเอง เพราะความมันใจของเขาเป็นศูนย์ ซึ่งอันที่จริงถ้าไม่ติดว่ต้องเดินทางไปติดต่อเรื่องงานด่วนที่ต่างประเทศ เขาคงชอบกระเป๋าเดินทางมากับทุกคนแล้ว

สุดท้ายเพราะความเชื่อมันผิด ๆ ในใบขับขีของหลานจื่อหาว พวกเขาทั้งสามและวิญญาณเต่าอีกหนึ่ง ถึงได้มานั่งขั้วญผวาอยู่ในรถเต่าน้อยของบ้านตระกูลหลานแบบนี้

“ว่ากกก บรรพบุรุษช่วยขั้วขั้วด้วยขย ขั้วขั้วจะตายแล้ว!!”

เต่าน้อยตะโกนลัน หลังพวกเขาเพ็งปาดหน้ารถบรรทุกมา

“เอ็งเป็นวิญญาณว่ัย ตายไม่ได้!” หลานจื่อหาวโต้กลับ เม้มปากหักพวงมาลั้ยเปลี่ยนเลนได้อย่างน่าหวาดเสียว

“พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พระคริสต์ พระอัลเลาะห์ พระโตรราเอม่อน โปรดช่วยหนูด้วยคะ” หลานเจียวพิมพ่าบทสวดประหลาดหลับตาปีเหงื่อแตกพลั๊ก รับรู้แต่แรงเหวียงไปมาในรถ